

Arrest

nr. 209 351 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. HZAINI *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 20 oktober 2015 asiel aan. Op 16 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse etnie. U werd op 1 januari 1991 geboren in het dorp Kalai Gholam Khan, een subdorp van het dorp Chalmatay, in het district Mehtarlam in de provincie Laghman.

U verklaart analfabeet te zijn. U ging toen u negen à tien jaar oud was zeven tot acht maanden naar de madrassa. Nadien werkte u drie jaar als leerling-kleermaker. Toen u ongeveer zestien of zeventien jaar oud was begon u te werken als kleermaker in de bazaar van Mehtarlam. U deed dit gedurende drie jaar.

In 2011 begon u te werken bij het bedrijf B&S, gelegen te Deh Sabz in Kaboel. U werkte eerst als dagarbeider. U maakte de containers proper. Nadien kreeg u een contract en werkte u als magazijnier. U verbleef in het bedrijf zelf, waar u een kamer had. U bezocht regelmatig uw dorp.

Rond september 2014 kwam er in de moskee van Kalai Gholam Khan een dreigbrief voor u aan. U nam deze brief niet serieus en keerde nog regelmatig terug naar uw dorp. U huwde in maart 2015 N. S. (...).

Vijf à zes maanden na de eerste dreigbrief, rond maart 2015, kwam er een tweede dreigbrief voor u in de moskee van Kalai Gholam Khan. Deze nam u wel serieus. U werkte nog één maand verder bij B&S, maar nam toen ontslag. U verbleef drie weken in uw dorp maar kwam niet buiten. U verbleef daarna drie à vier maanden bij een smokkelaar in Jalalabad en daarna nog enkele dagen in Kaboel.

In september 2015 nam u het vliegtuig naar Iran, waarna u illegaal verder reisde naar Europa. U kwam op 19 oktober 2015 in België aan en vroeg op 20 oktober 2015 asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

U legt ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), twee werkbades (originelen), opleidingscertificaten van het werk (origineel), een certificaat van appreciatie van het werk (origineel), een tewerkstellingsbrief van B&S (origineel), een aanbevelingsbrief van B&S (origineel), twee dreigbrieven van de taliban (originelen), een foto van u en uw collega's op het werk (kopie) en de envelop van verzending (origineel).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig worden bevonden, dat het uitoefenen van uw beroep op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen en dat u zich aan de algemene situatie in uw herkomstregio kan onttrekken door zich in Kabul te vestigen.

Vooreerst kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Een eerste element dat de ongeloofwaardigheid van deze feiten aantoont zijn de door u neergelegde documenten. U legt namelijk twee attesten van tewerkstelling neer waarop verklaard wordt door B&S dat u er slechts tot augustus 2014 werkzaam was. Ook uw certificaat van appreciatie vermeldt slechts tewerkstelling tot Augustus 2014. U bent dus gestopt met werken bij B&S nog vóór u de eerste dreigbrief van de taliban zou gekregen hebben in september 2014. De gehele context waarin u de dreigbrieven verklaart te hebben ontvangen, met name dat u bij B&S werkte en na de tweede dreigbrief besloot daarmee te stoppen omdat u bedreigd werd, stemt in zijn geheel dus niet overeen met de werkelijkheid. Daarenboven zou het ook gewoon niet logisch zijn dat de taliban u dreigbrieven stuurt waarin ze u aanmaant met uw job te stoppen, als u daar eigenlijk al een tijdje niet meer werkt.

Het is komt daarenboven niet aannemelijk over dat u de eerste dreigbrief die u kreeg helemaal niet serieus nam, en nog steeds regelmatig uw dorp bezocht en zelfs huwde, en de tweede dreigbrief wel plots erg serieus nam en erdoor de drastische beslissing nam uw job en uw land te verlaten. U verklaart dat uw vader de eerste dreigbrief wel serieus leek te nemen maar dat u dacht dat het een grap was en er geen waarde aan gaf. U dacht dat het wel voorbij zou gaan, en gaf er geen speciale aandacht aan (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24). U geeft dus geen afdoende uitleg waarom u de dreigbrief niet serieus nam, vooral in het licht van het feit dat u zelf verklaart niemand te kennen die een dreigbrief

kreeg als grap (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24). Nadien verandert u uw verklaringen bovendien en zegt u dat u dacht dat ze u met die eerste dreigbrief nog eens kans gaven om met uw job te stoppen, maar bij de tweede dreigbrief hadden ze gemerkt dat u nog altijd bij B&S werkte en had u geen mogelijkheden meer (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24).

Het valt bovendien op dat u stelt dat u aan geen enkele collega iets vertelde over de dreigbrieven, omdat het persoonlijk was. U verklaart dat uw andere collega's ook problemen kenden en vertrokken maar u weet niet over welke problemen het ging en ook niet naar waar ze vertrokken (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 21). Het is onwaarschijnlijk dat er onder collega's nooit zou worden gesproken over de veiligheidsproblemen waar u en uw collega's door jullie tewerkstelling mee geconfronteerd werden. Ook aan uw supervisor vertelde u niets over de eerste dreigbrief omdat u die niet serieus nam. U vertelde hem enkel over de tweede dreigbrief omdat die u heel angstig maakte (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 21).

Het houdt ook weinig steek dat u na de tweede dreigbrief nooit meer iets zou hebben gehoord van de taliban (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 30) gezien de tweede dreigbrief net stipuleerde dat u niet naar de taliban had geluisterd en daarvoor gestraft moest worden. Uw probleem was dus niet opgelost nadat u met uw job bij B&S was gestopt, daar de taliban u wilden straffen voor het feit dat u geen acht had geslagen op de eerste dreigbrief. Toch lieten de taliban u na de tweede dreigbrief gerust. Dit komt als een weinig logische en onwaarschijnlijke manier van handelen over.

Uit het bovenstaande concludeert het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ondergane vervolgingsfeiten. Bijgevolg kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook het loutere feit dat u bij B&S tewerkgesteld volstaat niet voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U werkte als magazijnier en verklaart geen hoge functie in het bedrijf te hebben vervuld. U moest nooit naar de legerbasissen waar B&S winkels had, vervulde nooit taken buiten de gebouwen en had nooit contact met mensen buiten B&S (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 15). U genoot dus geen belangrijke zichtbaarheid of status dankzij uw job, en er kan dan ook besloten worden dat het loutere feit dat u gewerkt hebt voor B&S niet volstaat om te stellen dat u met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zou worden hiervoor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds 2011 in Kaboel werkzaam was bij het bedrijf B&S (verklaring DVZ, punt 12). Tijdens deze periode beschikte u in de Afghaanse hoofdstad over een verblijfplaats, een netwerk en een goed betaalde job.

U verklaart wel analfabeet te zijn, maar uw activiteiten op sociale media doen anders vermoeden. U beschikt met name over verschillende facebook accounts. U verklaart zelf dat het om de accounts M. S. (...), M. K. (...) en M. A. (...) gaat en dat u ongeletterd bent en dat de accounts geblokkeerd geraakten (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 6-7). Door het CGVS werd ook nog de account "S. (...) AF" teruggevonden met uw profielfoto, waarvan u bevestigt dat het u ook toebehoort (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 7, zie printscreen 1). Op de account "M. S. (...)" ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) postte u bijvoorbeeld op 29 oktober 2016 een foto met daarbij een enigszins poëtische tekst in het Pashtou. Dat u dit als analfabeet zou posten, is erg onwaarschijnlijk. Ook reageert u op de commentaren van anderen in het Pashtou (zie printscreen 2). Deze activiteiten op facebook tonen aan dat u wel degelijk kan lezen en schrijven in het Pashtou, en dus vermoedelijk meer formele scholing hebt genoten dan u aan de asielinstanties laat uitschijnen.

Ook over uw familiale situatie schept u geen duidelijkheid. U verklaarde tijdens het interview van 23 november 2017 een dochter van 13 maanden te hebben die Z. (...) heet (gehoorverslag 23 november 2017, p. 3). Uw dochter zou dus geboren zijn in oktober 2016. U verliet Afghanistan echter in september 2015, waardoor het onmogelijk is dat u een kind kreeg in oktober 2016.

Daarenboven verkeert het CGVS door uw ongeloofwaardige verklaringen over het tijdstip waarop u met uw job stopte in het ongewisse over uw activiteiten en verblijfplaatsen in de periode tussen augustus 2014 en september 2015. U geeft geen zicht op deze elementen met betrekking tot het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, waardoor het vermoeden ontstaat dat u deze aspecten bewust verbergt en u aldus de noodzakelijke medewerking weigert te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging.

Uw documenten werden u opgestuurd door T. S. (...), een zeer dichte vriend van uw vader. T. S. (...) woont in Arzan Kimat in Kaboel, waar hij zijn eigen huis heeft. Hij is rijk en is zo close met uw vader dat ze elkaar als broers beschouwen. U bezocht T. (...) nooit in Kaboel, maar uw vader wel (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 28). Er lijkt toch een zekere band tussen u en T. (...) te bestaan. U had twee à drie keer contact met hem in verband met het opsturen van uw documenten. Daarenboven blijkt uit jullie facebook-accounts dat jullie veel dezelfde vrienden hebben (zie printscreens 3 en 4). Het gaat om elf personen, waarvan tien met de achternaam S. (...). U en T. S. (...) bewegen zich dus in dezelfde sociale cirkels. U reageert op deze vaststelling door te verklaren dat hij ook van Laghman is en rijk is en dat u dat aanvaardt, en dat u ongeletterd bent en eender welk vriendenverzoek op facebook aanvaardt (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 28). U gaf echter op facebook commentaar op de profielfoto van T. S. (...) (zie printscreen 8). Hieruit blijkt dat het niet zomaar eender welk vriendenverzoek is dat u had aanvaard. Uw uitleg doet verder niet af aan het feit dat u via uw vader iemand in Kaboel kent, die u reeds heeft geholpen met uw documenten en waarmee u heel wat kennissen deelt. Dit is een duidelijke indicatie van het bezit van een netwerk in Kaboel. U hebt ook vrienden in Kaboel, K. (...) en Z. (...), met wie u vanuit België nog twee à drie keer contact hebt gehad (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 25-26).

Dit netwerk in Kaboel wordt verder bevestigd door uw andere activiteiten op facebook. Zo hebt u een heleboel facebook vrienden die allemaal de achternaam S. (...) met u delen, en dus stamgenoten zijn, verklaren bij B&S te werken of te hebben gewerkt, en in Kaboel wonen. Het gaat bijvoorbeeld om He. S. (...), B. S. (...), Ha. S. (...), O. S. (...) en M. S. (...) (zie printscreens 5). U verklaart dat dit dorpelingen zijn die inderdaad bij u in B&S werkten. U verklaart vanuit België geen contact met hen te hebben en beschouwt ze niet als een netwerk in Kaboel want het is slechts heel verre familie voor u, in de zin van mededorpelingen of stamgenoten (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 29). Dat het niet om

dichte familie van u gaat doet geen afbreuk aan het feit dat u duidelijk veel mensen kent in Kaboel, waarmee u een band hebt omwille van het feit dat zij tegelijk stamgenoten, mededorpelingen én ex-collega's zijn. Deze band blijkt ook uit het feit dat zij reageren op uw facebookposts (zie printscreens 6). U hebt nog verschillende andere facebookvrienden die in Kaboel wonen en werken, maar niet bij B&S. Het gaat om bijvoorbeeld A. A. S. (...), J. S. (...), K. S. (...), T. A. (...), J. Z. (...), en R. R. (...) (zie printscreens 7). U lijkt dus buiten uw collega's nog andere contacten te hebben in Kaboel.

Het CGVS concludeert dat op basis van uw verklaringen en uw activiteiten op sociale media kan worden vermoed dat uw band met de Afghaanse hoofdstad sterker is dan u laat uitschijnen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Geconfronteerd met de mogelijkheid van een interne vlucht verwijst u naar het feit dat u van een dorp bent en niet in de stad kan leven en het feit dat u financieel niet genoeg draagkracht hebt om in Kaboel te leven (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 26). Deze elementen kunnen echter niet als een voldoende ernstige hinderpaal worden beschouwd voor het uitbouwen van een menswaardig bestaan in de Afghaanse hoofdstad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging op basis van zijn afkomst en zijn vrees voor de taliban. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging";*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 20 oktober 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

(Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus, loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker vreest namelijk voor zijn leven en wordt in het land van herkomst gevisieerd omwille van zijn job bij B&S. B&S is een bedrijf, gelegen in de militaire kampen, dat goederen aanbiedt aan soldaten.

- Vervolgingsfeiten

Verweerster geeft in de bestreden beslissing ten onrechte aan dat geen geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde vervolgingsfeiten van verzoeker. Volgens verweerster zou verzoeker gestopt zijn met werken bij B&S nog vòòr verzoeker de eerste dreigbrief van de Taliban zou gekregen hebben in september 2014.

Dit is namelijk niet correct. De eerste dreigbrief dateert namelijk van 21 januari 2014. Verzoeker vermoedt dat er betreffende deze datum een fout heeft plaatsgevonden in de vertaling door de tolk.

Toen verzoeker de eerste dreigbrief ontving was hij aldus nog werkzaam. Nadat verzoeker de tweede dreigbrief van de Taliban had ontvangen, besloot hij te stoppen met werken. Verzoeker werd zelfs met de dood bedreigd. Na de officiële stopzetting in augustus 2014, is verzoeker nog een 3 – tal maanden blijven werken zonder contract (stuk 5, attest van tewerkstelling bij B&S). Verzoeker werd genooddaakt nog verder te werken om voldoende financiële middelen te kunnen voorzien voor hem en het gezin.

Verzoeker benadrukt dat hij het doelwit zal blijven waar hij zich ook zal bevinden in Afghanistan. De Taliban zitten immers over het gehele land verspreid. Vooral nu verzoeker gevlucht is naar Europa, is het gevaar om gedood nog groter geworden.

- Dreigbrieven van de taliban

In de bestreden beslissing stelt verweerster ten onrechte dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de eerste dreigbrief niet serieus nam. Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij na de tweede dreigbrief, waarin overigens stond dat de taliban zijn leven ging ontnemen, duidelijk inzag hoe erg de situatie wel was.

Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker een goed betaalde job had. Tevens had hij als oudste zoon van het gezin en als echtgenoot een grote verantwoordelijkheid en stond hij in voor het onderhoud van het gezin. Zomaar stoppen kon gewoonweg niet. Na de ontvangst van de tweede dreigbrief had verzoeker geen andere keuze om verdere maatregelen te nemen teneinde zijn leven in veiligheid te brengen.

- Geen informatie aan collega's

Verweerster stelt dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat onder collega's nooit gesproken wordt over de veiligheidsproblemen die verzoeker en zijn collega's door hun tewerkstelling mee geconfronteerd werden. Verzoeker wenst erop te wijzen dat het niet de gewoonte is om zo openlijk te spreken over persoonlijke kwesties. Nadat verzoeker de tweede dreigbrief ontving en de situatie hem angstig maakte, besloot hij wel zijn supervisor hierover op de hoogte te brengen.

- Verdere verloop taliban

Verweerster geeft aan dat het weinig steek houdt dat verzoeker niets meer gehoord heeft van de Taliban.

Verweerster houdt echter geen rekening met het feit dat verzoeker na de tweede dreigbrief is gaan vluchten. Verzoeker kwam niet meer naar zijn dorp waardoor het logisch is dat taliban geen verdere moeite nam.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban wegens zijn werk bij een buitenlands bedrijf dat goederen aanbied aan soldaten.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging" (Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen" (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan zijn burgers.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In dit middel zet verzoeker over zijn extra kwetsbaar profiel omwille van het feit dat hij werkte in een buitenlands bedrijf dat artikelen aanbiedt aan soldaten het volgende uiteen:

"Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Verweerster betwist niet dat verzoeker een job zou hebben bij B&S dat gelegen is in de militaire kampen. Verzoeker heeft wegens het feit dat hij werkte voor een buitenlands bedrijf dat instaat voor het

aanbieden van artikelen aan soldaten, een extra kwetsbaar profiel. Verweerster hield onvoldoende rekening met dit element.

"1. Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent. UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015. Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers. On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community. Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties, there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law. In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians. Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

a) Government Officials and Civil Servants

Throughout 2014 and 2015, UNAMA documented several incidents of AGEs deliberately targeting civilian government employees during ground engagements, as well as civilian government offices and other buildings. Civilian government employees were also frequently victims of targeted killings. AGEs have targeted politicians and government officials at the local, provincial and national levels of government, including Members of Parliament members of the HPC, and provincial and district governors and council members. Government-appointed judges and prosecutors have been particularly targeted, with UNAMA reporting 188 civilian casualties (46 deaths and 142 injured) from targeted attacks against judges, prosecutors, and judicial institutions in 2015, a 109 per cent increase from 2014.²¹⁸ Teachers, school guards and officials of the Department of Education have also been widely targeted, as have health workers, other civil servants and even contracted workers.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns. Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs. ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted. As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members. AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan, as well as former members of the ANSF.

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF / pro-government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF."

d) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the International Military Forces

AGEs have reportedly threatened and attacked Afghan civilians who work for the international military forces as drivers, interpreters or in other civilian capacities. There are also reports of AGEs targeting former employees of the international forces and the government.

(...)

j) Individuals perceived as "Westernized"

AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be

accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.

(stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 34 - 41)

Verzoeker werd door de Taliban gezien als een verrader. Het feit dat verzoeker voor een buitenlands bedrijf werkte en daarenboven het leger voorzag van goederen maakt van verzoeker duidelijk een risicoprofiel. Wat het werk ook mogen zijn in het bedrijf, verzoeker liep het gevaar om bestempeld te worden als 'verrader', 'spion' en 'verwesterd'.

Verzoeker loopt het gevaar aanzien te worden als een spion. Het UNHCR heeft reeds in haar rapport verklaard dat personen die teruggekeerd zijn naar Afghanistan door AGE's zijn gemarteld of gedood omdat ze aanzien werden als 'buitenlanders' of spionnen van het Westen (stuk 3).

Daarenboven hield verweerster geen rekening met het feit dat verzoeker al twee jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dus verwesterd is, hetgeen eveneens een gevaar inhoudt.

Het blijkt in de bestreden beslissing duidelijk dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met het risicoprofiel van verzoeker.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Voorts stelt verzoeker dat de beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief geval per geval dient te gebeuren en verwijst hij naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit zou blijken dat het concept van een binnenlands vluchtalternatief binnen Afghanistan in principe niet mogelijk zou mogen zijn. Hij verwijst tevens naar een nieuwsbericht van de Norwegian Refugee Council waarin deze instantie haar bezorgdheid zou hebben geuit met betrekking tot Afghanistan en zeven redenen uiteenzet waarom Afgaanse vluchtelingen niet mogen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Ook verwijst verzoeker naar zeer recente rechtspraak van de Raad die zou zeggen dat er nieuwe en actuele rapporten zijn, zoals bovenstaand rapport van Amnesty International, die aantonen dat de algemene situatie in Afghanistan verslechterd is, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers.

Vervolgens voert verzoeker aan dat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat in zijn geval de veiligheidssituatie in Kabul als veilig wordt beschouwd. Hij stelt vooreerst dat hij in geen enkele plaats in Afghanistan veilig is aangezien hij bedreigd wordt door de taliban. Voorts haalt verzoeker allerhande "objectieve informatie" aan die de precare veiligheidssituatie in de provincie Kabul zou bevestigen. Het betreft rapporten van UNAMA, ECOI, de VN Secretaris-Generaal, United States Department of State en Human Rights Watch en persberichten van NRC en Telegraaf. Ook betoogt verzoeker dat volgens de Belgische diplomatie de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch is en dat reizen ten zeerste afgeraden worden. Verzoeker meent dat uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden, op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afgaanse nationaliteit kunnen bewijzen, minstens dat er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden bevolen.

Verder meent verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een "IDP" ("internal displaced person") wordt, nu het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan tot gevolg heeft dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders" en dus voor de Afgaanse overheid niet bestaan. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afgaanse Ministerie voor

vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen om zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Verzoeker meent dan ook te zullen worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Voorts stelt verzoeker dat men in de onmogelijkheid is om zich te vestigen en dat hen de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, zal worden ontzegd. Hij verwijst hiervoor naar het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016.

Hoewel hij meent te moeten worden beschouwd als een "IDP" en niet als een "terugkeerder", wijst verzoeker via een citaat uit het rapport *"DFAT Country Information Report Afghanistan"* van Australian Government, Department for Foreign Affairs and Trade, van 18 september 2017 tevens op de precare positie van de Afghaanse "terugkeerders".

Ten slotte wijst verzoeker op het hoge risico op mensonwaardige behandelingen in Afghanistan, nu de broodnodige humanitaire hulp er heel beperkt blijft. Verzoeker acht de interpretatie van verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. De commissaris-generaal focust zich volgens hem op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Verzoeker betoogt dat, hoewel de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio afneemt, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden mensonwaardig blijven.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 19 april 2016;
- het rapport *"La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"* van UNHCR van 23 juli 2003 ;
- een attest van tewerkstelling bij B&S ;
- het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad;
- het *"UNAMA quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 September 2017"* van UNAMA van 12 oktober 2017;
- het persbericht *"Dodan door 'nieuwjaarsaanslag' Kabul"* van Telegraaf van 21 maart 2018;
- het persbericht *"May God Kill Your Own Son": Bomb Rips Families Apart in Kabul"* van Rawa van 21 maart 2018;
- het rapport *"General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul"* van European Country of Origin Information Network van 12 maart 2018;
- het rapport *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"* van United Nations General Assembly Security Council van 15 december 2017;
- het rapport *"Country Reports on Human Rights Practices – Afghanistan"* van United States Department of State van 3 maart 2017;
- het rapport *"World Report 2018 – Afghanistan"* van Human Rights Watch van 18 januari 2018;
- het rapport *"DFAT Country Information Report Afghanistan"* van Australian Government, Department for Foreign Affairs and Trade, van 18 september 2017, p. 31;
- het *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, p. 91;
- het *"Humanitarian Bulletin Afghanistan"* van OCHA van mei 2017;
- het persbericht *"Afghanistan's Forgotten Humanitarian Crisis"* van The Diplomat van 9 juni 2016;
- het persbericht *"Taliban threaten 70% of Afghanistan"* van BBC van 31 januari 2018;
- het rapport *"Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International van 5 oktober 2017, p. 38;
- het persbericht *"Afghanistan attack targets Kabul classroom with 600 children inside"* van NRC van 19 maart 2018;
- een reisadvies van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan;
- het internetartikel *"7 things you should know about the crisis in Afghanistan"* van NRC van 9 februari 2018.

2.2.2. Op 8 augustus 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-34, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 71-84 en 98-108.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door een verzoeker

afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling voor B&S, een buitenlands bedrijf dat goederen aanbiedt aan soldaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten nu (i) uit de door hem neergelegde tewerkstellingsattesten blijkt dat de gehele context waarin hij de dreigbrieven verklaart ontvangen te hebben, met name dat hij bij B&S werkte en na de tweede dreigbrief besloot daarmee te stoppen omdat hij bedreigd werd, niet overeenstemt met de werkelijkheid, (ii) het niet aannemelijk overkomt dat hij de eerste dreigbrief die hij kreeg helemaal niet serieus nam en nog steeds regelmatig zijn dorp bezocht en zelfs huwde, en de tweede dreigbrief wel plots erg serieus nam en erdoor de drastische beslissing nam zijn job en zijn land te verlaten, (iii) het onwaarschijnlijk is dat er onder collega's nooit zou worden gesproken over de veiligheidsproblemen waarmee hij en zijn collega's door hun tewerkstelling geconfronteerd werden, en (iv) het weinig steek houdt dat hij na de tweede dreigbrief nooit meer iets zou hebben gehoord van de taliban, gezien de tweede dreigbrief net stipuleerde dat hij niet naar de taliban had geluisterd en daarvoor gestraft moest worden. Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal dat het loutere feit dat verzoeker bij B&S tewerkgesteld was niet volstaat voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat uit de door verzoeker neergelegde tewerkstellingsattesten blijkt dat de gehele context waarin verzoeker de dreigbrieven verklaart ontvangen te hebben, met name dat hij bij B&S werkte en na de tweede dreigbrief besloot daarmee te stoppen omdat hij bedreigd werd, niet overeenstemt met de werkelijkheid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U legt namelijk twee attesten van tewerkstelling neer waarop verklaard wordt door B&S dat u er slechts tot augustus 2014 werkzaam was. Ook uw certificaat van appreciatie vermeldt slechts tewerkstelling tot Augustus 2014. U bent dus gestopt met werken bij B&S nog vóór u de eerste dreigbrief van de taliban zou gekregen hebben in september 2014. De gehele context waarin u de dreigbrieven verklaart te hebben ontvangen, met name dat u bij B&S werkte en na de tweede dreigbrief besloot daarmee te stoppen omdat u bedreigd werd, stemt in zijn geheel dus niet overeen met de werkelijkheid. Daarenboven zou het ook gewoon niet logisch zijn dat de taliban u dreigbrieven stuurt waarin ze u aanmaant met uw job te stoppen, als u daar eigenlijk al een tijdje niet meer werkt.”

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de eerste dreigbrief dateert van 21 januari 2014 en dat er betreffende de datum vermoedelijk een vertalingsfout door de tolk heeft plaatsgevonden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. Nog daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk na de officiële stopzetting van zijn arbeidsovereenkomst in augustus 2014 nog drie maanden is blijven doorwerken – het bij het verzoekschrift gevoegde attest van tewerkstelling betreft slechts een fotokopie en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën wordt doorgaans geen bewijswaarde verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) – blijft nog de vaststelling overeind dat verzoeker gestopt is met werken vóór het ontvangen van de tweede dreigbrief, rond maart 2015.

Bovendien komt het ook de Raad niet aannemelijk over dat verzoeker de eerste dreigbrief die hij kreeg helemaal niet serieus nam en nog steeds regelmatig zijn dorp bezocht en zelfs huwde, terwijl hij de tweede dreigbrief wel plots erg serieus nam en erdoor de drastische beslissing nam zijn job en zijn land te verlaten. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat zijn vader de eerste dreigbrief wel serieus leek te nemen maar dat hij zelf dacht dat het een grap was en er geen waarde aan gaf en dacht dat het wel voorbij zou gaan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24). Verzoeker kan niet verklaren waarom hij de eerste dreigbrief niet ernstig nam. Op het CGVS gevraagd of hij nog iemand kende die een dreigbrief als grap kreeg, antwoordde hij bovendien ontkennend (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24). Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat verzoeker kort nadien op het CGVS nog stelde dat hij toen hij de eerste dreigbrief ontving, dacht dat ze hem nog een kans gaven om met zijn werk te stoppen, maar dat ze bij de tweede dreigbrief gemerkt hadden dat hij nog steeds bij B&S werkte (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 24).

Verzoeker wijst er in het eerste middel op dat hij een goed betaalde job had en instond voor het onderhoud van zijn gezin, zodat hij niet zomaar kon stoppen met werken. Met het geven van een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven te weerleggen. In de eerste dreigbrief staat duidelijk vermeld dat als verzoeker niet stopt met werken, hij en zijn familie verantwoordelijk zullen zijn voor elk mogelijk risico. Indien verzoeker zich verantwoordelijk acht voor zijn gezin kon worden verwacht dat hij deze brief ernstig nam.

Voorts valt het op dat verzoeker op het CGVS stelde dat hij aan geen enkele collega iets vertelde over de dreigbrieven die hij had ontvangen omdat het persoonlijk was en tevens verklaarde dat zijn andere collega's ook problemen kenden en vertrokken, maar dat hij niet weet over welke problemen het ging en ook niet naar waar ze vertrokken (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 21). Ook de Raad acht het onwaarschijnlijk dat er onder verzoekers collega's nooit zou worden gesproken over de veiligheidsproblemen waar zij door hun tewerkstelling mee geconfronteerd werden. Dat verzoeker na het ontvangen van de tweede dreigbrief wel zou besloten hebben om zijn supervisor op de hoogte te brengen, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat het niet de gewoonte is om zo openlijk te spreken over persoonlijke kwesties, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Ten slotte oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaring dat hij na de tweede dreigbrief nooit meer iets zou hebben gehoord van de taliban (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 30) weinig steek houdt, aangezien de tweede dreigbrief net stipuleerde dat hij niet naar de taliban had geluisterd en daarvoor gestraft moest worden. Door louter te stoppen met werken waren verzoekers problemen dus niet opgelost. Verzoeker acht het logisch dat de taliban geen verdere moeite deed omdat hij na de tweede dreigbrief was gaan vluchten en niet meer naar zijn dorp kwam. Dit verklaart evenwel niet waarom de taliban helemaal niets meer van zich zou hebben laten horen. Als ze verzoeker daadwerkelijk met de dood bedreigden en deze dreiging ernstig is, dan kan ervan worden uitgegaan dat ze op zijn minst nog naar verzoeker hadden gevraagd bij diens familie en dat verzoeker via zijn familie nog iets had gehoord van de taliban, wat dus niet het geval is.

Gelet op het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Voorts wordt niet betwist dat verzoeker was tewerkgesteld bij B&S. De Raad acht de loutere omstandigheid dat verzoeker bij dit bedrijf tewerkgesteld was evenwel niet voldoende om hem internationale bescherming te verlenen. Er dient immers gekeken te worden naar de inhoud van de job die verzoeker uitvoerde, verzoekers concrete taken en de individuele omstandigheden waarin hij werkte. Te dezen genoot verzoeker geen belangrijke zichtbaarheid of status dankzij zijn job. Hij werkte namelijk

als magazijnier en verklaarde geen hoge functie in het bedrijf te hebben vervuld, nooit naar de legerbasissen waar B&S winkels had te zijn geweest, nooit taken te hebben vervuld buiten de gebouwen en nooit contact te hebben gehad met mensen buiten B&S (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 januari 2018, p. 15). Er kan dan ook besloten worden dat het loutere feit dat verzoeker gewerkt heeft voor het bedrijf B&S niet volstaat om te stellen dat hij hiervoor met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zou worden.

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, doch voert in het tweede middel op basis van het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 aan dat hij louter omwille van zijn werk bij B&S, een buitenlands bedrijf dat instaat voor artikelen aan soldaten, een extra kwetsbaar profiel heeft. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat UNHCR tevens overweegt dat dergelijke personen mogelijks nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Gezien verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn werk reeds problemen zou hebben gekend en gezien hij geen hoge functie in het bedrijf vervulde, nooit naar de legerbasissen waar B&S winkels gevestigd waren is geweest, nooit taken heeft vervuld buiten de gebouwen en nooit contact heeft gehad met mensen buiten B&S, maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat hij omwille van zijn werk bij B&S nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in het tweede middel nog wijst op zijn bijzonder kwetsbare profiel en stelt dat hij “*al twee jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dus verwesterd is*” en dat hiermee door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden, wordt er op gewezen dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als “*westerling*” te worden aanzien. Bovendien volstaat het niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie van UNHCR. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing naar zijn verblijf in België, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze dit in zijn hoofde leidt tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België gedurende twee jaar van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielseklaar, niet. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of

de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report *Afghanistan: Security Situation* van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 augustus 2018 aangebrachte COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de hoofdstad Kabul betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Kabul onveilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie niet blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het in het derde middel gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te weerleggen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke

elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds 2011 in Kaboel werkzaam was bij het bedrijf B&S (verklaring DVZ, punt 12). Tijdens deze periode beschikte u in de Afghaanse hoofdstad over een verblijfplaats, een netwerk en een goed betaalde job.

U verklaart wel analfabeet te zijn, maar uw activiteiten op sociale media doen anders vermoeden. U beschikt met name over verschillende facebook accounts. U verklaart zelf dat het om de accounts M. S. (...), M. K. (...) en M. A. (...) gaat en dat u ongeletterd bent en dat de accounts geblokkeerd geraakten (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 6-7). Door het CGVS werd ook nog de account "S. (...) AF" teruggevonden met uw profielfoto, waarvan u bevestigt dat het u ook toebehoort (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 7, zie printscreen 1). Op de account "M. S. (...)" ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) postte u bijvoorbeeld op 29 oktober 2016 een foto met daarbij een enigszins poëtische tekst in het Pashtou. Dat u dit als analfabeet zou posten, is erg onwaarschijnlijk. Ook reageert u op de commentaren van anderen in het Pashtou (zie printscreen 2). Deze activiteiten op facebook tonen aan dat u wel degelijk kan lezen en schrijven in het Pashtou, en dus vermoedelijk meer formele scholing hebt genoten dan u aan de asielinstanties laat uitschijnen.

Ook over uw familiale situatie schept u geen duidelijkheid. U verklaarde tijdens het interview van 23 november 2017 een dochter van 13 maanden te hebben die Z. (...) heet (gehoorverslag 23 november 2017, p. 3). Uw dochter zou dus geboren zijn in oktober 2016. U verliet Afghanistan echter in september 2015, waardoor het onmogelijk is dat u een kind kreeg in oktober 2016.

Daarenboven verkeert het CGVS door uw ongeloofwaardige verklaringen over het tijdstip waarop u met uw job stopte in het ongewisse over uw activiteiten en verblijfplaatsen in de periode tussen augustus 2014 en september 2015. U geeft geen zicht op deze elementen met betrekking tot het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, waardoor het vermoeden ontstaat dat u deze aspecten bewust verbergt en u aldus de noodzakelijke medewerking weigert te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging.

Uw documenten werden u opgestuurd door T. S. (...), een zeer dichte vriend van uw vader. T. S. (...) woont in Arzan Kimat in Kaboel, waar hij zijn eigen huis heeft. Hij is rijk en is zo close met uw vader dat ze elkaar als broers beschouwen. U bezocht T. (...) nooit in Kaboel, maar uw vader wel (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 28). Er lijkt toch een zekere band tussen u en T. (...) te bestaan. U had twee à drie keer contact met hem in verband met het opsturen van uw documenten. Daarenboven blijkt uit jullie facebook-accounts dat jullie veel dezelfde vrienden hebben (zie printscreens 3 en 4). Het gaat om elf personen, waarvan tien met de achternaam S. (...). U en T. S. (...) bewegen zich dus in dezelfde sociale cirkels. U reageert op deze vaststelling door te verklaren dat hij ook van Laghman is en rijk is en dat u dat aanvaardt, en dat u ongeletterd bent en eender welk vriendenverzoek op facebook aanvaardt (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 28). U gaf echter op facebook commentaar op de profielfoto van T. S. (...) (zie printscreen 8). Hieruit blijkt dat het niet zomaar eender welk vriendenverzoek is dat u had aanvaard. Uw uitleg doet verder niet af aan het feit dat u via uw vader iemand in Kaboel kent, die u reeds heeft geholpen met uw documenten en waarmee u heel wat kennissen deelt. Dit is een duidelijke indicatie van het bezit van een netwerk in Kaboel. U hebt ook vrienden in Kaboel, K. (...) en Z. (...), met wie u vanuit België nog twee à drie keer contact hebt gehad (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 25-26).

Dit netwerk in Kaboel wordt verder bevestigd door uw andere activiteiten op facebook. Zo hebt u een heleboel facebook vrienden die allemaal de achternaam S. (...) met u delen, en dus stamgenoten zijn, verklaren bij B&S te werken of te hebben gewerkt, en in Kaboel wonen. Het gaat bijvoorbeeld om He. S. (...), B. S. (...), Ha. S. (...), O. S. (...) en M. S. (...) (zie printscreens 5). U verklaart dat dit dorpelingen zijn die inderdaad bij u in B&S werkten. U verklaart vanuit België geen contact met hen te hebben en beschouwt ze niet als een netwerk in Kaboel want het is slechts heel verre familie voor u, in de zin van mededorpelingen of stamgenoten (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 29). Dat het niet om

dichte familie van u gaat doet geen afbreuk aan het feit dat u duidelijk veel mensen kent in Kaboel, waarmee u een band hebt omwille van het feit dat zij tegelijk stamgenoten, mededorpelingen én ex-collega's zijn. Deze band blijkt ook uit het feit dat zij reageren op uw facebookposts (zie printscreens 6). U hebt nog verschillende andere facebookvrienden die in Kaboel wonen en werken, maar niet bij B&S. Het gaat om bijvoorbeeld A. A. S. (...), J. S. (...), K. S. (...), T. A. (...), J. Z. (...), en R. R. (...) (zie printscreens 7). U lijkt dus buiten uw collega's nog andere contacten te hebben in Kaboel.

Het CGVS concludeert dat op basis van uw verklaringen en uw activiteiten op sociale media kan worden vermoed dat uw band met de Afghaanse hoofdstad sterker is dan u laat uitschijnen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Geconfronteerd met de mogelijkheid van een interne vlucht verwijst u naar het feit dat u van een dorp bent en niet in de stad kan leven en het feit dat u financieel niet genoeg draagkracht hebt om in Kaboel te leven (gehoorverslag 23 januari 2018, p. 26). Deze elementen kunnen echter niet als een voldoende ernstige hinderpaal worden beschouwd voor het uitbouwen van een menswaardig bestaan in de Afghaanse hoofdstad."

Waar verzoeker in het derde middel volhardt in zijn verklaring dat hij door de taliban bedreigd wordt en meent dat hij daardoor op geen enkele plaats in Afghanistan veilig is, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij als "IDP" zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, wordt er op gewezen dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul, hoewel daarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen en er zich tevens complexe aanslagen voordoen, hoofdzakelijk doelgericht van aard is en dat Kabul een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Waar verzoeker in hetzelfde middel nog wijst op de precare positie van de Afghaanse "terugkeerders", wordt er op gewezen dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij in de hoofdstad Kabul in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog over de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de hoofdstad Kabul een bestaan uit te bouwen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN